

Arrest

nr. 168 665 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en XAN, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 22 februari 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 april 2013 wordt de verblijfsaanvraag van 22 februari 2013 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 5 maart 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 22 februari 2013 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 18 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[A., V.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

+ echtgenote :

[V. N.] [RR: ...]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.04.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [A. V.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 04.03.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Eveneens op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan :

aan betrokkene werd een bevel het grondgebied opgelegd dd. 11.01.2013 (30 dagen) - aan hem [haar] betekend dd. 28.01.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied."

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 20 maart 2014 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 27/03/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *2° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.*
- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem [haar] betekend werd op 28/01/2013

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan inreisverbod van 3 jaar dat hem [haar] betekend werd op 18/03/2014."

Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen de inreisverboden, en dit wegens een gebrek aan samenhang met de beslissing die werd genomen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat het onderscheiden beslissingen betreft, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen en dat niet blijkt dat deze beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad is in casu van oordeel dat een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen kan worden aangenomen. De vaststelling dringt zich zo op dat verweerder, gelet op de tijdelijke verblijfstitel die verzoekers door het bestuur werd toegekend als gevolg van de ontvankelijkverklaring van de door hen ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,

gedurende de behandelingstermijn van deze aanvraag niet kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod of het afgeven een bevel om het grondgebied te verlaten. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd tijdelijk gerechtigd zijn op een verblijf in België en het Belgische grondgebied moeten verlaten of onder verbod staan hier te verblijven. Ingeval van een eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing vallen verzoekers zo ook terug op een ontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag om medische redenen en op de tijdelijke verblijfstitel hangende deze aanvraag die hen werd toegekend op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden kan worden aangenomen dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vorderingen, derwijze dat een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen dient te worden aangenomen. De gezamenlijke behandeling van de verschillende vorderingen schaadt het vlot verloop van het geding niet.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

2.2. De Raad merkt vervolgens ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om, wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Uit bijkomend door verweerder overgemaakte informatie blijkt dat verzoeker op 19 december 2014 vrijwillig is teruggekeerd naar Armenië. Bij schrijven gedateerd op 23 maart 2015 diende verzoekster, die wel in België bleef, nog een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij zij erop wees dat er relationele problemen waren ontstaan en verzoeker haar verliet en naar het buitenland is vertrokken. Ter terechtzitting wordt de terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland niet betwist. Geen enkel voorliggend element wijst erop dat hij zou zijn teruggekeerd naar België, en de raadvrouw die verschijnt voor verzoekers geeft zulks ook niet aan.

Een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft slechts betrekking op de aanvrager die in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Nu verzoeker niet langer in België verblijft, blijkt aldus niet dat hem – na een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing – nog de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Bij uitbreiding, en nu de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet was gesteund op medische problemen in hoofde van verzoeker, blijkt evenmin dat verzoekster nog zou kunnen worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een verblijfsmachtiging op deze grond kan in wezen enkel worden toegekend aan ernstig zieke vreemdelingen. Er kan verder ook worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker, gelet op zijn terugkeer naar Armenië, reeds volledige uitvoering heeft gekregen. Ter terechtzitting hierop gewezen, gaan verzoekers ermee akkoord dat er niet langer een belang voorhanden is bij het aanvechten van de betreffende beslissingen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep tot nietigverklaring, nu verzoekers niet langer doen blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de inreisverboden en tegen de in hoofde van verzoekster genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel gericht tegen deze beslissingen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoekers reeds bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werden betekend.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. en het recht op internationale bescherming conform artikel 9ter Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

[...] Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De bestreden beslissing houdt evenwel geen enkele motivering in waarom een inreisverbod wordt opgelegd van de maximumtermijn en waarom geen termijn van minder dan 3 jaar.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde

van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

[...]

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.01.2013, betekend op 28.01.2013.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissingen – die door verzoekende partij overigens geenszins worden betwist - blijkt afdoende om welke reden het inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds uitdrukkelijk zou dienen te motiveren waarom deze of gene termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand. Andermaal missen haar beschouwingen elke grondslag. In het eerste middel werd reeds genoegzaam uiteengezet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is.

Derhalve kan niet worden ingezien met welke bijkomende gegevens de gemachtigde van de staatssecretaris nog rekening had moeten houden. Verzoekende partij haar deels theoretisch betoog kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werden genomen en ten genoegen van recht werden gemotiveerd.

Terwijl de bestreden beslissingen in casu geen beslissingen tot verwijdering betreffen, en de schending van artikel 74/13 van de wet sowieso niet dienstig kan worden ingeroepen, los van de vaststelling dat “uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-ccbe.be, onderlijning toegevoegd).

Verzoekende partij haar beschouwingen inzake een beslissing tot verwijdering zijn niet dienstig in het kader van dit beroep gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3.1. Wat betreft de inreisverboden van 5 maart 2014

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod wordt aangegeven dat deze beslissingen zijn genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2013, hen ter kennis gebracht op 28 januari 2013.

Verzoekers betogen dat in casu op automatische wijze inreisverboden werden opgelegd voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, zonder dat enige motivering is opgenomen waarom wordt gekozen voor deze maximumduur, en niet voor een termijn van minder dan drie jaar.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De Raad stelt vast dat uit de bestreden inreisverboden enkel een motivering blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zo stellen deze beslissingen dat verzoekers bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op 11 januari 2013, ter kennis gebracht op 28 januari 2013, doch zij hieraan geen gevolg hebben gegeven. Aldus blijkt evenwel geenszins een duidelijke motivering waarom in de situatie van verzoekers, en gelet op de specifieke omstandigheden die hun situatie kenmerken, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar. Een motivering inzake de duur van de opgelegde inreisverboden is evenwel, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900). Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef, kunnen verzoekers worden gevolgd in hun standpunt dat de motiveringen van de bestreden inreisverboden niet afdoende zijn.

Het door verweerder in de nota met opmerkingen gevoerde verweer, waarbij ook wordt betoogt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht, doet geen afbraak aan de vaststelling dat geen afzonderlijke motivering is opgenomen in de bestreden inreisverboden betreffende de duur hiervan en waaruit blijkt dat deze duur werd bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden (RvS 22 maart 2016, nr. 234.228).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden inreisverboden.

3.3.2. Wat betreft de in hoofde van verzoekster op 20 maart 2014 genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster werd gegeven duidelijk de motieven in rechte en in feite vermeldt op basis waarvan deze beslissing is genomen. De motivering verwijst zo naar artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig identiteits- of reisdocument en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, haar betekend op 18 maart 2014. Elk van deze gronden kan op zichzelf reeds volstaan om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt ook geduid op basis van welke juridische en feitelijke gronden verzoekster een verminderde termijn van zeven dagen wordt gegeven om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en stelt dat zulks dient te blijken uit de motivering van de verwijderingsmaatregel, hetgeen in casu niet het geval is. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt op zich evenwel geen motiveringsplicht in (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). De Raad merkt bovendien op dat niet blijkt dat verzoekster zelf medische problemen heeft. De eerder mede door haar ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet was gesteund op de gezondheidstoestand van verzoeker. Nu niet blijkt dat verzoekster zelf medische problemen heeft, blijkt niet dat zij thans dienstig kan aanvoeren dat hieromtrent enige formele motivering diende te worden opgenomen in de in haren hoofde genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens blijkt niet dat zij er een belang bij heeft zulks te betogen. In wezen doelt verzoekster op de medische problemen van haar echtgenoot, doch in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt enkel melding gemaakt van de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en niet deze van diens gezins- of familieleden. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat inzake de medische problemen van verzoeker in een beslissing van 5 maart 2014, ter kennis gebracht op 18 maart 2014, reeds werd vastgesteld dat deze hem niet verhinderen te reizen en deze geen reëel risico inhouden in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nu in een eerdere, recente beslissing aldus reeds een motivering was opgenomen dat de ingeroepen gezondheidstoestand verzoeker niet verhindert te reizen en geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het herkomstland omdat de vereiste medische zorgen aldaar beschikbaar en toegankelijk zijn voor hem, dient te worden aangenomen dat verzoekers reeds kennis hebben kunnen nemen van de redenen waarom volgens verweerder deze gezondheidstoestand zich niet verzet tegen een verwijdering van het grondgebied. Zij kenden de motieven in dit verband, en konden er zich aldus in rechte tegen verweren, waardoor het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals reeds werd aangegeven, is verzoekster van mening dat deze bepaling is miskend nu bij de afgifte van het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat verzoekster zelf enig gezondheidsprobleem heeft en dat uit deze bepaling niet blijkt dat als dusdanig rekening dient te worden gehouden met gezondheidsproblemen van gezins- of familieleden. Minstens blijkt niet dat zij er nog enig belang bij heeft zich te beroepen op de gezondheidsproblemen van verzoeker, nu verzoekster zelf heeft aangegeven dat verzoeker haar heeft verlaten en alleen terugkeerde naar zijn herkomstland. Gelet op de eerste bestreden beslissing kan ten overvloede ook worden aangenomen dat verweerder voorafgaand aan de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten is nagegaan of de gezondheidstoestand van verzoeker een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat, doch oordeelde dat dit niet het geval is, waardoor kan worden aangenomen dat deze gezondheidstoestand in rekening is gebracht.

Een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS